

БОБ ШОУ ПСИХОБОРЕЦЪТ

Превод от английски: Петър Колев, 1982

chitanka.info

Роуън и жена му трябваше сами да пренесат куфарите си до третия етаж, а после и да ги мъкнат по дългия мрачен коридор. Повечето лампи бяха счупени, а здравите осветяваха само част от мръсните стени. Джейн спря пред стаята, която им бяха дали на рецепцията, и се огледа с пренебрежителен и отегчен поглед.

— Това хотел ли е! — каза тя. — Не трябваше да оставяш Сами да ни запазва стая в подобно място!

— Само за една нощ — отговори ѝ Роуън.

— Все това слушам. Но така повече не може да продължава, Виктор!

— Скоро ще си починем.

— Не виждам как. С парите, които напоследък получаваш при всяка борба, едва преживяваме до следващата.

— Все пак е по-добре, отколкото въобще да нямаме пари, което би станало, ако аз... — изведнъж на Роуън много му дотежаха куфарите. — Ще имаш ли нещо против, ако продължим разговора вътре. В края на краищата платили сме стаята, за да я използваме, нали?

Джейн кимна с глава, превъртя ключа в ключалката и блъсна вратата. Вътре в мрака на стаята се хилеше едно чудовище. Наполовина човек, наполовина дракон, съществото заплашително протягаше лапи. Дъхът на Джейн секна, но тя не помръдна.

— Виктор — извика тя, — Виктор!

— Извинявай — измърмори Роуън. Той с мъка освободи съзнанието си и създанието се стопи.

— Ти вече не можеш да се контролираш! — Джейн влезе в стаята, прекоси мястото, където се бе появило чудовището, и хвърли куфара върху леглото. — Не мислиш ли, че е време да се откажеш. Виждаш какво става!

— Как, по дяволите, мога да се откажа? — с един удар на крака Роуън затръшва вратата зад себе си, после пусна куфарите на пода и се изтегна на другото легло. Малката мека подутина върху черепа му пулсираше, като му причиняваше страдание и безпокойство. Той постави ръка върху обръснатата част на черепа си и почувствува повишената температура. Направи опит да се отпусне.

— Виктор, ти не си в състояние да се бориш — Джейн каза това много меко. Тя коленичи до него. Роуън се обърна към нея, щастлив, че

му говори с такава нежност. Годиците леко бяха докоснали хубавото ѝ лице, но му се струваше, че няколкото бръчки я правеха още по-красива.

— Всичко ще бъде наред — каза той. — Ако победя Груман тази вечер, ще имаме достатъчно пари, за да... — Той млъкна, виждайки, че Джейн клати глава.

— Вик, ти загуби дванайсет последователни битки срещу третокласни борци, а Груман, изглежда, е доста силен.

— Може би не чак толкова, колкото говорят.

— Той е много силен за тебе! — В думите на Джейн нямаше нито злоба, нито упрек. — Преди пет години нищо не можех да кажа, но сега... Дори не мога да разбера как Сами успя да уреди тази борба.

— Е, поне ще знаеш за кого да заложиш! — Роуън намекваше за навика на жена си да залага всеки път малка сума пари. Напоследък това се беше превърнало в истинска финансова саможертва.

— Не ще и съмнение — каза тя. — А сега ще направиш добре, ако си починеш малко.

Роуън затвори очи, опитвайки се да поспи, но нервите му се опъваха все повече с приближаването на борбата, която щеше да се проведе след няколко часа. Постоянното безпокойство го дразнеше и подутината върху главата му, център на свръхестествената му способност, трептеше подобно на малко животинче, живеещо собствен живот, създаваше видения, мечтаеше...

* * *

За да прекоси града, Сами Клинг взе такси, което положително е било в окаяно състояние още преди да заменят бензиновия му мотор с електрически. Сгушен на задната седалка на колата, той наблюдаваше с угаснал поглед тъжните улици. „Не мога да разбера — помисли си той — как всички красиви градове са били унищожени по време на Големия Конфликт, докато съборетини като този са оцелели.“

Клинг беше нисък равнодушен човек, обикновено безразличен към заобикалящата го среда. Но сега беше в мрачно настроение поради телефонния разговор, който бе водил преди малко. Кратка и ясна заповед от Тъкс Райфъл — менажера на Груман, който искаше веднага

да се срещне с него в хотела си. Райфъл беше затворил, без да дочака отговора му.

Клинг добре разбираше, че се отнасяха към него така, защото беше загубил престиж в очите на другите. Беше време, когато имаше четирима отлични борци. Единият бе умрял, другите двама напълно се изхабиха, а този, който остана — Вик Роуън, бързо губеше цената си и отдавна трябваше да бъде бракуван. Разбира се, Клинг бе опитал да създаде и други борци, но вече не можеше да преценява както по-рано (или пък този спорт беше еволюирал) и нито един от тях не бе постигнал нещо особено. Сега плащаше данъка на губещия, принуден да отсяда в евтини хотели, да яде синтетична храна и да тича, когато хора като Тъкс Райфъл показваха ноктите си.

Щом таксито го свали пред хотел „Шератън“, Сами Клинг, без да спори, плати главозамайващата сума, която шофьорът му поиска. После влезе в хотела. Свитата на Райфъл беше на четвъртия етаж, но Клинг бе прекалено уморен, за да се изкача пеша, и плати таксата за асансьора. Двама мъже със студени погледи го въведоха в добре осветена стая. Вътре Райфъл телефонираше, излегнат в удобно кресло. Клинг не беше го виждал от години; Райфъл бе станал още по-едър и изглеждаше в цветущо здраве. Вниманието на Клинг беше привлечено от един по-млад мъж, който стоеше до прозореца. Ферди Груман, с телесложение по-скоро на боксьор от миналото, отколкото на психоборец, имаше светлосиви очи и безцветни мигли. Малката му женствена уста, изкривена в гримаса на отвращение, контрастираше с могъщата мускулатура на тялото. Черепът беше обръснат и в средата, на върха му, се виждаше ненормално развитият мехур на подутината.

Клинг го наблюдава до мига, в който погледите им се кръстосаха, и изпита вледеняващо чувство на страх от яростната ненавист, която излъчваше към него Груман. Сами веднага разбра, че този човек е психопат и че главната причина, която го е накарала да се бори, са демоните, разкъсващи душата му. Той извърна очи, но забеляза доволната усмивка по устните на Груман.

„Бедният Роуън — помисли Клинг, — бедният храбрец, който наистина няма никакви шансове. Тази вечер сигурно ще бъде последната му борба.“

Почувствува се изведнъж виновен, нещо, което рядко му се случваше в професията. След Големия Конфликт в човешкия род се

бяха появили различни видове мутанти. Главната им отличителна черта беше наличието на допълнителна тъкан върху мозъчната кора. Срещаха се истински телепати (голяма част от тях бяха унищожени преди Обединените нации да се обявят в тяхна защита), пророци, някои притежаваха ограничени способности за телекинеза. По един или по друг начин способностите им се бяха оказали полезни за обществото и те бяха получили доста изгодни служби. Но имаше и друга категория хора, които не можеха да бъдат класирани в нито една от тези групи. Между тях и такива, които бяха способни да накарат хората да виждат несъществуващи неща. Дарбата им се дължеше отчасти на инстинктивния контрол над околните радиации — така че изображенията, които те създаваха, можеха да бъдат фотографирани. Но в техния метод се съдържаше и известен телепатичен момент, тъй като виденията бяха много по-реални и детайлни за прекия наблюдател, отколкото на снимка. В този тъжен и преситен свят възможността да се създаде нов визуален спорт бе съзряна веднага и комерсиалната експлоатация на психоборците процъфтя. В някои страни този спорт беше забранен поради психическото изхабяване и последиците от него. В ужасяващото присъствие на Груман Клинг отлично разбираше причината за това решение.

— Добър ден, Сами — каза Райфъл, затваряйки телефонната слушалка. — Как си?

— Благодаря, добре. Карай направо, Тъкс.

Райфъл се усмихна. Сами не се досещаше за нищо.

— Познаваш ли новото ми жребче — Ферди?

— Не. Добър ден! — Кланг кимна на Груман и веднага извърна очи, защото не желаше в никакъв случай да срещне още веднъж очите на този тип. Груман дори не помръдна.

Усмивката на Райфъл стана още по-широка.

— Моят Ферди ще стане бъдещият шампион на страната и аз ще го направя носител на титлата още преди края на годината.

— Това се казва бързина — каза Клинг, знаейки, че ще стане точно така.

— Колко залагаш? Точно затова той трябва да спечели десет битки в следващите пет седмици. Такива са плановете ми за него и аз съм сигурен, че те ще се осъществят, абсолютно съм сигурен.

Клиг кимна с глава.

— Защо ме повика?

— Ето защо! Ферди ще унищожи Вик Роуън тази вечер, но тъй като сделката е огромна, а и сумата, която може да се спечели, е голяма, предлагам ти два бона... за да те обезщетя, ако разбираш какво искам да кажа.

С усилие на волята Клинг се опита да подтисне сърцебиенето си.

— Искаш Вик да спечели?

— Той не е способен да направи това — отвърна Райфъл, сдържайки нетърпението си. — Понеже съм щедър към вас двамата, предлагам ви по хиляда долара, за да се съгласите на достойно поражение.

— Това са хвърлени на вятъра пари — злобно каза Груман. — Ще сваря мозъка на Роуън и ще му го изкарам през очите.

Райфъл му направя знак да млъкне.

— Какво ще кажеш за това, Сами?

Клинг гледаше реално на нещата. Във всички случаи Роуън щеше да загуби, а ставаше все по-трудно да му намери противник сега, когато репутацията му не беше същата като преди. Провалът бе толкова очевиден, че дори нямаше нужда да се говори за наградата. Докато с тези две хиляди той, Сами Клинг, можеше да се откаже от занаята и да се впусне в нещо друго, от което щеше да спечели повече пари и да бъде по-добре осигурен. Не беше трудно да вземе решение.

— Ти каза две хилядарки, нали, Тъкс?

— Можеш да провериш, те са тук! — Райфъл извади дебел плик от вътрешния джоб на самото си и го подаде на Клинг.

— Благодаря, Тъкс — Клинг се обърна и се отправи към вратата, но Райфъл го извика отново.

— Сами! Вик Роуън беше силен някога, нали?

— Така казват.

— Тогава, помни — каза Райфъл, — че ти и Роуън приехте парите ми. Аз ви купих. Без номера тази вечер. В противен случай ще ви смачкам. Разбрано?

Клинг мълчаливо кимнало глава. После бързо излезе от стаята.

* * *

Роуън се реши, като внимаваше да не докосва подутината, която го изгаряше в момента. После се обърна към жена си:

— Ще дойдеш ли на борбата тази вечер?

— За да те изнеса след това ли? — Джейн издуха дима от цигарата си. — Не, благодаря!

— Това ми се е случвало само веднъж досега!

— Няма значение. Освен това съм чувала за битките на Груман; нямам желание да наблюдавам това избиване. — Тя продължи да отгръща механично страниците на списанието. Преди всяка борба Джейн беше напрегната и затворена, но този път нещо в държанието ѝ обезпокои Роуън.

— Ще бъдеш тук, когато се прибера, нали?

— Къде мога да отида, Вик?

— Аз... — Виктор дори не се опита да намери подходящите думи. Излезе, затвори вратата зад себе си и се спусна долу, където Сами Клинг го чакаше в таксито. Дребният човек изглеждаше съвсем нормално, но странният и неуловим сигнал, излъчен от подутината на Роуън, му подсказа, че Клинг е намислил нещо.

— Как си, Сами? — попита той, влизайки в таксито.

— Добре съм! — отвърна Сами със зловещ вид. — Но съм малко притеснен за теб.

— Така ли? Защо?

— Чух да се говорят за Груман неща, които никак не ми харесват! Слушай, Вик, когато почувствуващ, че той взима надмощие над теб, не се насилвай, опитвайки се да го спреш. Откажи се, а?

Това подразни Роуън.

— Но защо, по дяволите, всички сте толкова изплашени от този Ферди Груман?

— Мисля, че нямаш никакъв интерес да рискуваш да те убият, това е всичко! — измърмори Клинг. — В крайна сметка, това засяга само теб!

— Знам!

През останалата част от пътя Роуън не пророни нито дума, седнал на задната седалка. Знаеше, че и този път ще загуби; не притежаваше вече достатъчно жизнена енергия, за да спечели. Все пак обиждаше го това, че се отнасяха пренебрежително към него и го държаха настрана. Мина му злорадата мисъл, че те бъде добре да

победи Груман само заради удоволствието да види израза по лицето на Джейн, когато научи новината.

Веднага щом пристигна на стадиона, той с готовност се подложи на контролния преглед само и само да се освободи по-бързо и да се озове в приятната тишина на залата за подготовка. Това усамотяване точно преди битката беше важна част от настройването на психоборците и те му отделяха голямо внимание. Още повече че секундите, предшествувачи борбата, изостряха напрежението им, а това лесно можеше да ги доведе до загуба на контрол над способността им. Роуън се изтегна на леглото. От време на време дочуваше аплодисментите на тълпата, натъпкана в голямата зала над него. Груман и той бяха четвърти поред. Тогава публиката щеше да бъде още по-възбудена. Напълно спокоен, дишайки леко, Роуъм се приготви.

После прозвуча сигналът. Окаченият на стената високоговорител издаде мелодичен звън. Той стана и без да бърза, прекоси коридора до тепиха. Един много добре сложен мъж излезе в коридора от друга стая и достигна тепиха едновременно с него. Това беше Груман. Роуън веднага си даде сметка за психическото надмощие на своя противник, но подобно на плувец, комуто предстои да навлезе в ледено течение, това не му направи впечатление. Той му подаде ръка:

— Чувал съм много да се говори за вас.

Груман наведе очи, фиксирайки протежетата ръка, и възпроизведе едно димящо изпращане. Видението беше много близко до сферата на влияние на Роуън, за да трае повече от частица от секундата. Роуън го изличи почти веднага, но психическият шок, предизвикан от гледката, му подействува като юмручен удар. С безстрастно лице и втренчен поглед Груман се изкачи на тепиха. Роуън го последва като се проклинаше, че му е дал възможност да получи психологическо предимство.

На тепиха бяха издигнати две кръгли площадки, по една от всяка страна. Груман се отправи към тази, която се намираше отляво. Роуън се запъти към дясната, но на две крачки от нея в залата изведнъж се възцари тишина. После — писък на жена. Той се обърна и се озова пред едно чудовище, високо трийсет стъпки.

В ложата на съдиите замига червена лампичка, която показваше, че Груман е направил нарушение, като е започнал преди официалния

сигнал. Роуън беше травмиран от присъствието на извисяващия се над него изрод. През кариерата си на борец той беше виждал много чудовища, всички предназначени да всяват страх и да разколебават противника, но това тук беше нещо съвсем различно. Лицето му представляваше смесица от човешки, животински и такива черти, в които нямаше нищо земно. Туловището му беше чудновато деформирано, но с някаква странна симетрия. То беше черно, могъщо и там, където не бе покрито с козина, блестеше гола плът. Но преди всичко чудовището беше неприлично и притежаваше ясно очертан свръхразмерен полов атрибут, чието единствено предназначение бе да всява смут у зрителите. Роуън беше много близо до изображението и почувствува цялата мощ на въздействието му.

Инстинктивно той отстъпи към площадката, но нямаше голямо желание да продължи борбата, защото това означаваше да влезе в известна близост със създателя на чудовището — нещо, което беше непоносимо за него. В този момент поиска да се откаже. Достатъчно беше само да слезе от площадката, но разбра, че противникът му очаква точно такава реакция от него, а това един психоборец не биваше да допусне. Такава бе основата на борбата: мощта на атаката, завладяването на съзнанието с единствено оръжие — страха.

Придобитите през всички тези години рефлексии му позволиха, запазвайки хладнокръвие, да разгледа гигантското чудовище в дълбочина. Той откри, че изображението наистина беше много „солидно“. Това означаваше, че Груман играе голямата игра, концентрирайки всичките си сили само върху един герой, с когото смяташе да спечели борбата. Откритието изненада Роуън, защото показваше липса на гъвкавост, което беше опасно за всеки борец. Той събра цялата си енергия, освободи въображението си и изригна един гърбав динозавър, покрит с метални плочки, толкова висок, колкото и чудовището, но много по-масивен на външен вид. Публиката го оцени.

Роуън придвижи динозавъра напред, но черното чудовище, което се местеше с невероятна бързина, замахна с острата си като меч ръка към гърлото на динозавъра. Жестът беше толкова естествен, така отлично наподобен и толкова добре съгласуван, че за момент Роуън го взе за действителност, вследствие на което загуби контрол над собственото си изображение. Бликна струя черна кръв и динозавърът падна настрани, с почти откъсната глава. Роуън автоматично премахна

раненото същество, като в същото време се бореше да запази контрол над сетивата си и да изтласка обземащото го чувство на ужас. Всичко стана толкова внезапно, че една част от подсъзнанието му, все още носеща спомена за агонията на динозавъра, изпитваше болка от страшната рана. Едновременно с това въпреки всички усилия, които полагаше, за да се бори, дълбоко у него започваше да се промъква ужасен страх.

Чудовището вдигна ръце над главата си в знак на мълчалив триумф. Подобно на марионетка, въртяща се в краката на господаря си, Груман правеше същото.

Роуън направи голямо усилие, за да се съвземе. Черепната му подутина пулсираше силно. Реакцията му срещу отъждествяването на чудовището със злото му помогна да се възстанови. Той създаде гигантски рицар в доспехи. Воинът държеше в ръката си меч и бързо размахваше блестящото острие пред чудовището. Ударът му не засегна звяра, който беше много по-пъргав. Този път Роуън се подведе и загуби контрол над сетивата си. Хубавата броня буквално беше разкъсана като обикновен лист хартия и кръвта рухна. Още една част от съзнанието на Роуън рухна.

После той опита с един Двуглав питон, който чудовището разкъса на парчета още в момента, когато се материализираше около врата му; създаде същество с криле на прилеп, което чудовището на Груман разчекна със смайваща лекота.

При всеки опит Роуън не успяваше да освободи достатъчно бързо съзнанието си и психическите последици бяха толкова тежки, че той падна на колене. Черепната му подутина беше като нажежена до бяло метална топка, която изгаряше мозъка му. Той сложи ръцете си върху болезнения израстък и поклати глава напред-назад с полупритворени очи. Тълпата беше млъкнала, разбирайки добре, че критичната точка е достигната.

„Време е да се откажа — помисли Роуън. — Не бива да се проваля още веднъж. — Скочи от естрадата и всичко ще свърши! Ще можеш да си починеш“ — неволното движение на тялото му напред и назад се засили, докато съзнанието му се бореше срещу понятията за гордост и престиж.

— Хайде, жалък тип, падай! — Роуън чу злобния шепот на Груман, идващ сякаш от космическо разстояние. — Хайде, сега не ти

остава нищо друго, освен да рухнеш на земята!

Роуън погледна противника си, без да разбира. Всички очакваха това от него. Джейн, Сами. Груман. Те искаха да рухне. В известен смисъл да прекрати борбата изглеждаше добра идея. И все пак...

Внезапно той се вгледа в една точка на отсрещния подиум и откри нещо учудващо. Груман концентрираше цялото си внимание върху Роуън, удовлетворявайки личната си ненавист, вместо да контролира изображението, което се издигаше над него. Наблюдавайки по-внимателно контурите на гигантското чудовище, Роуън забеляза, че очертанията му се бяха замъглили леко, а някои детайли се бяха изличили и ужасяващият му вид се бе смекчил. Той изчака за момент и призова един стар приятел, който му беше помагал да разреши много битки в миналото.

Валериус беше смел наемен войник, ветеран, видял и преживял много. Служил бе в три различни легиона в Сирия, Галия и Британия. Беше устоявал на дъжд и сняг и на горещината на пустинята с еднакъв стоицизъм, помитайки безмилостно всички врагове на Рим без оглед на класа и религия. Той беше студен и безстрастен; така обикновен, ефикасен и неотстъпчив, както и мечът, който носеше. Някога досега, през дългите години на служба не бе срещал същество, което да е в състояние да оживее, след като забиеше желязното острие в корема му. А за Валериус това означаваше, че такива същества изобщо няма.

Роуън знаеше наизуст всеки детайл, всеки ремък, всеки нит от неговата броня и възпроизведе веднага легионера. Той се появи много по-малък от чудовището — силите на Роуън бяха почти изчерпани, но мечът му беше много остър и Валериус удари бързо, забивайки острието дълбоко в изпъкналия корем на демона. Бликна гнойна течност. Роуън чу Груман да стене и разбра, че този мъж, по-млад от него, никога преди това не беше изпитвал мозъчен шок.

„Е, сега ще видиш какво е“ — помисли той, докато чудовището получаваше поредица от силни удари, чиято ярост изпитваше и неговият създател, който постепенно рухваше. Груман вдигна очи към черното чудовище, подтиквайки го да извърши изненадваща атака, но Валериус, прикрит от огромен римски щит, го удари в лицето с прецизна точност.

Груман изкрещя и падна от другата страна, в подножието на площадката. Чудовището изчезна в момента, в който той докосна

земята.

Борбата беше свършила.

Въпреки изтощението си Роуън продължи съществуването на Валериус достатъчно дълго, за да може той да чуе оваците на публиката. Легионерът вдигна меча си и постепенно започна да изчезва. „Те не трябваше да ни подценяват — каза Роуън на войника, който малко по малко избледняваше, — те никога не трябва да подценяват едни човек!“

Беше вече късно и стадионът се бе опразнил, много преди Роуън да се освободи от всички спортни журналисти. Известно време беше търсил Сами Клинг и накрая реши сам да се изкачи в бюрото на организатора, за да получи наградата за победителя — чек за 500 долара. Заинтригуван от отсъствието на Сами, той почака още няколко минути на стъпалата на стадиона, кимайки на служителите, които му пожелаваха лека нощ. Стадионът опустя напълно. Роуън се запита дали да вземе такси и реши, че ако се прибере пеша, това би могло да успокои измъчващата го мигрена. Привкусът на победата се оказа не толкова приятен, колкото предполагаше.

Запали цигара и се отправи на север по една тъмна улица.

Спирачките на колата изскърцаха внезапно и тя спря до него. Дъждът бе намокрил блестящите калници. Четирима мъже изскочиха от нея и обградиха Роуън, без да кажат нищо. Отгатвайки това, което щеше да последва, той наведе глава и се опита да избяга, но двама от типовете го удариха в същия момент и той падна. Завлякоха го в една алея и там добре го обработиха с ритници по цялото тяло. В края на краищата независимо че от него течеше обилно кръв и че страдеше ужасно, той изпита усещането, че болката полека се успокоява, и разбра с облекчение, че постепенно изпада в безсъзнание.

— Достатъчно! — каза един глас над него. — Сега той разбра!

Оставиха го и неясните лица скоро се отдалечиха. В слабата улична светлина един от тях се появи с малка градинска лопата в ръка. Роуън разбра, че над него тегнеше още по-страшна заплаха от побоя, който бе понесъл. Опита да се бори.

— Дръжте главата му! — сянката на лицето се приближи до него, деформирана като чудовището на Груман, и главата му бе обездвижена върху мокрия бетон.

— Не — помоли Роуън, — не!

— Да, Роуън — отвърна гласът. — И не ми разправяй, че не си бил предупреден!

Лопатата падна, разкъсвайки кожата на черепа му, и се заби в подутината. Преди да изгуби съзнание, Роуън вече принадлежеше към нормалните хора в този свят.

Изминаха два часа, преди да намери сили да стане и да поеме към хотела. Улиците изглеждаха по-спокойни от обикновено, но той не бе в състояние да прецени дали това впечатление, идващо от съвсем новата за съзнанието му тишина, беше естествено или субективно. От време на време покрай него минаваха коли, без да спират. На шофьорите не им правеше впечатление този пияница, който се прибираше, залитайки, със залепнала върху главата окървавена кърпа.

Във фойето на хотела нямаше никой и това му даде възможност да изкачи трите етажа, без да бъде забелязан. Той забърника в ключалката на вратата и накрая успя да я отвори. В стаята беше тъмно, но той видя нажеженото пламъче на цигара до прозореца и разбра, че Джейн беше будна и го чакаше.

— Къде беше, Вик? — попита тя спокойно. — Какво ти се е случило?

Той долови известно безпокойство в гласа на съпругата си и това му напомни, че тя също мечтаеше и си представяше много по-приятни неща от тези, които бяха престанали да го измъчват.

— С кое да започна най-напред — попита Роуън, мъчейки се да се задържа още няколко секунди прав — с лошите новини или с хубавите?

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 16,17/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.